

Sygn. akt II K 244/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Szalachowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczewska

w obecności prokuratora Prok. Rej. Piotra Machul

po rozpoznaniu dnia 14/11/2018r. sprawy

S. G. syna A. i K. z domu M.,

ur. (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 31 stycznia 2018 roku w M. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy poprzez potrącenie prawidłowo przechodzącej przez przejście dla pieszych B. K., w wyniku którego wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego stawu kolanowego z sińcami, obrzękiem, bolesnością i wysiękiem śródstawowym, naruszając prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

ORZĘKA :

I. Przyjmując, że stopień społecznej szkodliwości czynów oraz stopień zawinienia nie jest znaczny, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **S. G. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;**

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez wypłacenie **kwoty 2000 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz pokrzywdzonej B. K.;**

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II K 244/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Oskarżony S. G. jest mieszkańcem miejscowości M. (bezsporne).

W dniu 31 stycznia 2018 roku oskarżony poruszał się samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (bezsporne). Oskarżony jechał ulicą (...) od strony centrum M. (d. wyjaśnienia oskarżonego S. G. k. 34).

W tym samym czasie B. K. weszła na przejście dla pieszych znajdujące się na ulicy (...). Pokrzywdzona przechodziła przez przejście dla pieszych od strony znajdującego się sklepu (...), w kierunku Ośrodka (...) (d. zeznania pokrzywdzonej B. K. k. 10-11).

Oskarżony S. G. w ostatniej chwili zauważył pieszą na przejściu i potrącił pieszą uczestniczkę ruchu. Natychmiast zatrzymał pojazd i podszedł do pokrzywdzonej. Na miejsce zdarzenia przejechała karetka pogotowia, która przetransportowała pokrzywdzoną do Szpitala (d. wyjaśnienia oskarżonego k. 96v, 136-137).

W następstwie powyższego zdarzenia B. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego stanu kolanowego z sińcami, obrzękiem, bolesnością i wysiękiem śródstawowym, skutkujące naruszeniem czynności narządu ruchu trwającym dłużej niż siedem dni (d. opinia sądowno – lekarska k. 27-28).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych wyżej dowodów oraz innych dowodów, zaliczonych w poczet materiału dowodowego.

Oskarżony S. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdził, iż w dniu 31 stycznia 2018 roku kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Dodał, iż nie zauważył kobiety znajdującej się na przejściu dla pieszych. Było ciemno, kobieta miała założony kaptur na głowę, zaś z przeciwnego kierunku ruchu jechał samochód, który go oślepił i w tym momencie musiał uderzyć w tę kobietę. Zatrzymał się i udzielił pomocy tej kobiecie. Na miejsce przyjechała karetka pogotowia, która zabrała tę kobietę. Była też Policja, dostał mandat za potrącenie tej kobiety (d. wyjaśnienia oskarżonego k. 34).

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, dowodach natury osobowej i rzeczowej. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są one spójne z innymi zebranymi w sprawie dowodami, dowodach natury osobowej i rzeczowej.

Z zeznaniami oskarżonego korespondują zeznania pokrzywdzonej B. K., która zeznała, że weszła na przejście znajdujące się na ulicy (...), przechodziła przez ulicę od strony sklepu (...) w kierunku Ośrodka (...). Gdy znajdowała się już w drugiej połowie przejścia dla pieszych została uderzona przez samochód, który jechał od strony centrum M. w kierunku Policji. Nie widziała kiedy ten pojazd nadjechał, pojazd ten nie hamował, nie trąbił. Nie pamięta dokładnie momentu samego uderzenia. Bolało ją kolano (d. zeznania B. K. k. 10-11).

Rozważając problem prawno – karnej oceny zdarzenia należy w szczególności podkreślić, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Nie ma zatem wątpliwości, ani co do tego, że oskarżony wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu wymienione w konkretnym przepisie art. 177 § 1 k.k., jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania S. G. za sprawcę przestępstwa. Dalej, jak wynika z materiału dowodowego, oskarżony cieszy się uprzednią niekaralnością, zaś zagrożenie czynu karą pozbawienia wolności nie przekracza trzech lat. W ocenie Sądu niewątpliwa jest pozytywna prognoza kryminologiczna oskarżonego. Należy przyjąć, że w tej sytuacji istnieją wszelkie przesłanki, by warunkowo umorzyć postępowanie, w uznaniu okoliczności, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Dodatkowo należy wskazać, że istnieją okoliczności umniejszające winę oskarżonego. Niewątpliwe, nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym było spowodowane, jak się wydaje, utrudnioną, w konkretnych warunkach drogowych („było ciemno, kobieta miała na głowie kaptur, z naprzeciwka jechał samochód, który mnie oślepił” – wyjaśnienia oskarżonego k. 34) możliwością podjęcia właściwej decyzji w okolicy przejścia dla pieszych. Dlatego też należy, zdaniem Sądu przyjąć, że stopień winy nie jest znaczny. Co do kwestii ustalenia stopnia społecznej szkodliwości, to należy odnieść się do determinantów tego stopnia. Niewątpliwie rodzaj naruszonego dobra prawnego, jego charakter oraz rozmiar szkody, są w pewnym sensie istotne, tym nie mniej, sposób popełnienia czynu, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia, w kontekście swego rodzaju niedbałego zachowania oskarżonego powodują, że zdaniem Sądu, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości nie jest

znaczny, co oczywiście nie oznacza ich nieznacności czy też znikomości. Reasumując, jakkolwiek kara wymierzona oskarżonemu, przekraczałaby stopień jego zawinienia.

Z tych też względów uznając, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania, Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 (jednego) roku (punkt I części dyspozytywnej wyroku).

Sąd zobowiązał nadto oskarżonego do spełnienia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez wpłacenie kwoty 2000 złotych na rzecz pokrzywdzonej B. K..

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 341 § 4 k.p.k. Sąd warunkowo umarżając postępowanie bierze pod uwagę wyniki porozumienia oskarżonego z pokrzywdzoną, z tym jednakże zastrzeżeniem, że brak zgody osoby pokrzywdzonej wypadkiem drogowym nie uniemożliwia wydania postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego.

W realiach niniejszej sprawy wskazać jednakże trzeba, że porozumienie to nie było możliwe z uwagi na stanowisko pokrzywdzonej, wyartykułowane wprost na karcie 63. Jakkolwiek Sąd nie czynił żadnych przeszkód w zawarciu porozumienia to jednakże nie było ono w tym zakresie możliwe, a to z uwagi na jednoznaczne stanowisko oskarżonego, który akceptował jedynie ustalenia zawarte we wniosku Prokuratora (d. k. 45) Brak było zatem podstaw do odraczenia posiedzenia, z uwagi na brak realnych szans na zawarcie porozumienia co do zadośćuczynienia w kwocie 7000 złotych („częściowego” – jak wskazał pełnomocnik pokrzywdzonej), nie wspominając już o odszkodowaniu, na okoliczność czego przedkładano faktury z usług rehabilitacyjnych (kwestie odszkodowawcze nie były przedmiotem wcześniejszych uzgodnień oskarżonego z Prokuratorem).

O kosztach procesu Sąd orzekł, jak w punkcie III wyroku.